

REGELŐ.

Pesten csötörtökön junius 8^{kán} 1837.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyesszáma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Adelaida a' havasi pásztornő.

(Folytatás.)

Az ifiú Fonrose ama korban volt, melyben a' képzeletek legélénkebb erővel hatnak a' szívnek hajlomására 's érzelmeire. Ő nem volt olly véralkatú, hogy külképpen tüzelgő érzelmét tükröztette volna: de annál nagyobb erővel munkálkodott az belsejében, mennél mélyebben lezárva igyekezett azt összeszorítani; valamint a' föld alatti elzárt tüzek és szeszek, midőn sehol nyílást nem találnak kirohanásra, szabadulásukat a' földnek megrázásával és szétrepesztésével eszközlik.

Midőn az ifiú Fonrose hallá szülőitől a' szép pásztornénak igéző sajátságait, és hogy mind a' mellett ő még is szerencsétlen, 's búslakodó — föléledt szívében ama leghatalmasb kívánat lángja, hogy őt láthassa. — Az ifiú olly élénken ábrázolá őt magának gondolatai által teremtet érzelmében, hogy mindig csak őt keresték lelkének szemei, 's azon völgyben merengett lelke, melly keblébe zárva őrzé az egész valóját oda vonó szépséget. — Ott, csak ott reménylé földi üdvének feltalálhatását. — Elgondolta ugyan fiatal érzelőnk, hogy czélzott kívánata nagy ellenvetésre talál; mert szülői soha meg nem engednék, hogy oda mehessen, 's tán ugy tekintenék ezen nyugtalan érzelmet, mint fiatalsági hiúságot, melly veszedelmes következményeket vonhatna maga után. — Végre küszködésein győzve, szilárdul elhatározá, hogy három hosszú hónapnak lefolytával — szülőit titkon elhagyja, 's pásztori öltözetben felkeresi azon völgyet, melly ohajtott boldogságát táplálja, 's onnét azt vagy kihozza, vagy életét ott kileheli.

Eltűnván rögtön ezen fiatal ember, az aggodott szülők hasztalan keresték 's tudakozták őt minden felől, — sehonnét nyugtató hirt nem hallhattak. Minden nap nagyobbult a' szülők fájdalma, kik már azon véleményben voltak, hogy talán valahol vízbe halt, vagy valaki által megöletett. Illy és többféle gondolatok mély gyászba veték a' szülőket, kik siratva kesergék egyetlen gyermeküket, családjok utolsó reményét.

Az ifjú Fonrose lenyírtván haját 's valódi pásztor-öltözetben érte-el ama régen ohajtott völgyet, mely lelkében volt feljegyezve. — Itt hamar czélját érte egy öreg pásztornál, kinek juhait mellé szegődött. — Első napokban legelő juhait szabad tetszésükre bocsátá, csakhogy kikémlelhesse, mely részen legelteti nyáját a' keresett pásztornő. — Sokáig fürkészték vizsga szemei szívének kívánt tárgyát, míg valahára meghallá azon bájtelmes hangot, mely mintegy tudatá az ifiúval, hogy ő volna az, kit keres. Közelített az éneklőhez észrevétlenül, látta őt, 's e' kesergő dalát hallgatá:

Te hideg föld, adj enyhelyet, bú-emésztett testemnek;

Mert örömet csak te osztasz árván hagyott szívemnek:

Addig pedig sirva töltöm kinos pályám életét;

Mig a' sorsnak nem felejttem e' keserves végzetét.

Ezen bús daltak hangjai érzékenyen illeték Fonrose szívét. — Istenem! — mondá magában — milly szomorúság epesztheti őt, hogy egyedül illy szorongásban tölti napjait! milly boldog lehetnék, ha őt megvigasztalni tudnám!'

Az ifjú most közelebb akart menni, hogy őt jobban láthassa; de félvén, nehogy váratlan megjelenése kellemetlen következményt vonjon maga után, elállott szándékától, 's megelégedék azzal, hogy őt hallhatta. — Más napon azonban kimenvén nyájával, azon üregnek aljában telepedék-meg, mely tegnap is viszhangzá a' pásztornőnek kellemes hangjait.

A' fiatal Fonrose életének tizenhatszadik tavaszát számlálta. Gyönyörű arca, sugár termete, 's egész testének alakja egybehangzott lelkének műveltségével. Nagy ügyességgel fuvá fuvolyáját, melyen jeles mestertől nyeré tökélyességét.

Adelaida már szokott helyén volt, de ismét mély bánatba sülyedve. Ma nem hallatta hangját, 's a' környező tárgyak is némaságban maradtak. A' hosszas tompa csendet félbeszakasztá Fonrose szívreható fuvolyája. — A' még itt nem hallott műszernek hangja fellezzenté Adelaida buba merült lelkét: ingatlanul álla, és szemeivel átfutá a' látkört, hogy azt fellelhesse, ki illy hangokat képes ejteni. — A' távolban látott egy ifjú pásztort egy kőszikla ürege előtt ülve, mely előtt juhait legelték. Elbájolva a' kellemes hangszertől, közelebb ment, hogy az ifiút jobban kivehesse."

Mióta Adelaida ezen pusztá helyen lakott, most először kezdé érzeni elfogult szívének könnyebbülését.

Fonrose látván, hogy Adelaida közeledik hozzá, felkelt, 's egy fűzfa alá vonult, hogy őt onnét jobban vizsgálhassa. Itt meglese, midőn juhait arra felé hajtá, 's kiszámolá lépéseit, hogy egy keresztuton egymás mellett véletlenül elmelessenek. — Mintegy akaratlanul

veté reá szemeit, és mellette elosont, mintha minden figyelmét juhái foglalták volna el. Az Alkotónak valódi remekét pillantá-meg. — Mind azt, mit szülőjétől hallott, és képzeményének tüze felőle teremteni tudott, mind azt most csak árnyéknak találta.

Adelaida hasonló érzékenyülve csudálá kellemeit az ifjú pásztor-nak, 's el nem gondolható annak e' völgyben feltűnését. — Azonban saját történetére visszaemlékezvén hamar borongva tapasztalá parányi örömét, mellyet inént érzett. — Megfedte ön magát, hogy utat nyitott szívéhez illy érzelemnek boldogtalan mostani sorsában; azért eltökélé magát jövődőben mindent kikerülve az illyestől magát tartóztatni.

Másnap Fonrose könnyen észrevevé, hogy Adelaida magát minden összetalálkozástól vagy csak közelítéstől is óvni szorgoskodott: ezen kinzó bizonyosság nevelé Fonrose nyugtalanságát, 's már kételkedni kezdvén tervének sikerülhetésén, a' földre heveredett, sem fuvolyájával, sem pedig jövődő életével nem sokat gondolva.

Adelaida nem volt messze tőle, 's így fuvolyájának hangját nem hallván csudálkozik, hogy az egész környéken némaság terjedt-el. Délután, midőn már a' nap hajlóba indult, Adelaida ismét megkezdé szomorú dalát.

Fonrose, szíve ingerétől izgatva, ekkor kezébe vevé fuvolyáját, 's a' pásztor-nő hangjaival olly mesterileg hangoztatá össze, hogy egy félretérő hangot sem lehetett volna tapasztalni.

„O ég! — mond Adelaida megilletődve — ez nem lehetett pásztor; mert ki illy rendszeres hangokat képes kicsalni műszeréből, az bizonyosan inkább más, mint pásztor.“ — Adelaida elszórt gondolataival időzött a' napnak közelgő leáldozásaig. Ekkor látta, hogy a' fiatal pásztor összetéregtetett nyáját lakja felé lecsüggő fővel lépdelve üzé maga előtt.

Következő napon Fonrose tetteté magát, mintha félre térve kikerülni akarná Adelaidát, melly körülményen a' pásztor-nő jóformán megütköztvén akaratlanul is búsabb kezdett lenni.

Egy másik napnak egyikén, mindketten kihajtván nyájokat, azon keresztutnál, mint maguk is ohajták, jöttek össze, hol előszer látták egymást.

„Pásztor! — szóllt Adelaida — messze akarod-e ma nyájodat a' legelőre hajtani?“ — Ezen első és rég ohajtott szavak olly hatással illeték Fonrosét, hogy szinte szótalán maradt.

„Nem tudom! — felele alig érthetőleg kirebegve — én nem vezetem juhaimat, hanem ők engem. Nekik e' hely jobban ismeretes; azért kedvükre hagyom kiszemelni legelőjüket.“ — „Hova való vagy?“ — kérdé a' pásztor-nő. — „Én a' havasoknak tulrészből vagyok“ — felelt Fonrose.

Adelaida. Született pásztor vagy?

Fonrose. Midőn pásztor vagyok, mint most látsz, úgy tán az-
zá születtem is.

Adelaida. (Figyelemmel nézván őt) — A' felől kétkedem;
mert alkalmaztatásod, 's beszéded módja, sőt maga a' tekintet is mu-
tatja, hogy te másra születél.

Fonrose. Nagyon kegyes vagy, hogy így ítélsz felőlem! de
illő-e neked hinni, hogy a' természet a' pásztorokat mindenből,
mi jó, kizárta? — Ládd! nekem is úgy tetszik, mintha te csak azért
születél volna, hogy uralkodj; 's még is nem; mást, csak pásztori
életet viselsz, valamint én.

Adelaida halavány arcza rózsza színbe festődött ama szavak hal-
lásán; 's így csak hamar megváltoztatta beszédét. — A' következett
napoknak egyikén ismét így szóllt hozzá: — ,te multkor igen művé-
szileg kíséred dalomat, úgy, mikép közönséges pásztorul várnom le-
hetlen. Te fuvolyádat bizonynyal ahoz értő mestertől tanulád.'

Fonrose. Nekem nincs, mint neked, abban más tanítóm; csak
szivem érzését követem. Te dallál, 's nekem az kedves volt; és a'
mit szivem érzett, ezen fuvolyám hangoztatá, mellybe lelkemet le-
helém: ez titkom, mellyet neked őszintén vallok-meg.

Adelaida. Ezt hinnem lehetlen!

Fonrose. Én is úgy ítéltém felőled, midőn te hallattad ma-
gad': de füleim és szivem megtanítottak, mit kelljen hinnem.

Illy beszéd közt előléptetve, kezeledtek azon helyhez, hol a'
pásztornó mindig megszokott állapotni. — Fonrose e' beszéddel mint-
egy égi malasztal telve fuvolyájába vigabb hangokat kezdé lehelni,
hogy azzal társnéját vidámabbá tehetné. — ,Ah kérlek! — szóllt Ade-
laida — kiméld-meg lelkemet illy érzettől, mellyben részesülni töb-
bé képes nem vagyok! mert ezen magányos hely csak szomorúságom-
nak van szentelve, 's e' környék már elfeledé viszhangzani a' világnak
minden vig hangját.

Fonrose búsan tekintett reá, és sohajtva monda: „hát én szeren-
csétlen, valljon ki ellen panaszkodjam?“

Kis szünet után kérdé a' pásztorné: — ,van hát neked is va-
laki ellen panaszkodnod; valljon kire, emberek vagy sors ellen?“

Fonrose. Én csak azt tudom, hogy az ég alatt legszerencsét-
lenebb vagyok; de tovább, kérlek, ne kérdezz!

,Hallgas-meg engem! — szólla résztvevő sajnálattal Adelaida —
ha szerencsétlen vagy, mint én (bár tudom, olly mértékben soha
sem), úgy talán a' Mindenhatónak végzése, hogy kölcsönösen egymás-
nak enyhítő vigasztalásaul legyünk. — Az én szomorúságom 's fájdal-
mam olly súlyos, mintha kőszikla-halom feküdne szivemen, és ha

minden napi könyeimmel nem enyhítném azt, talán egy napot sem tudnék tul élni. — Akárki légy, minthogy — mint mondád — szerencsétlen vagy, tudni fogod egy üdv-fosztottal szánásodat megosztani. Azért bizalmamra érdemesítlek téged: de tőled is méltán kívánok hasonló bizalmat tapasztalni. — Holnap jójj azon terebélyes lombos tölgy-fa alá, hol engem előszer hallál keseregni, ott fogom neked hiven elmondani boldogtalan esetemet, mely téged bizonyosan, ha nem akarva is, részvételre gerjeszt.

Fonrose az egész éjt nyugtalan hánykódásban virasztá-át. — Egész szerencséje 's élete attól függött, mit fog majd a' legközelebbi napon hallani. — Ezer rémletes gondolat rohaná-meg agyvelejét, egymást szünet nélkül üzve. — Legtöbbet rettege annak hallásától, hogy talán a' pásztorné szívét már más valaki bírja. E' körülmény minden reményét szerte tépné.

Fonrose korán elment a' boldogságát vagy halálát eszközözendő kijelelt helyre, hova Adelaida is későbbben megérkezék. — Az ég boltzata fekete fellegekkel volt borítva, mintha komorságával hirdetni akarná leendő beszédjeknek szomorú komolyságát.

Adelaida szokott búslakodó hangon így kezdi-el beszédjét. — „Nézd ezen köveket, melyeket e' zöld fű ölel; ezek sirja a' szeretetre legméltóbb és a' legjobb férjfiak egyikének e' világon, kit azonban saját szeretetem 's gondatlanságom foszta-meg életétől. Én egy francia, nagy rendű, és szerencsétlenségemre előkelő gazdag családból születtem. — Orestan gróffal megismerkedtem. Ő hön szeretett engem, én pedig szívem érzelmét követtem, 's viszonzám érzelmét, de mértéken fölül. — Szülőim ellentálltak vonzalmunknak; csak hamar gondatlan szenvedélyem engem elkábítván arra birt, hogy a' vallás által ellenzett uton összekeljek vele. — Olasz ország volt azon időben a' háborúnak és vérontásnak néző helye. — Férjem elindult osztálya után, mellynek parancsnoka volt: én Brianson-ig kísértem őt: ott gondatlan 's határtalan szeretetemmel tartóztatám őt kedve ellen is két napig. A' fiatal embernek becsület-érzése 's kötelességének teljesítési szüksége eléggé ellenszegült kíváнатomnak; de én boldogtalan, esengve addig kérém őt, míg könyeimmel győztes levék. — Kedvemért elmulasztá kötelességét. — Végre kiszakasztá magát ölelő karaim közül, 's elindult olly érzelemmel, mely engemet rettenésbe süllyesztett. — Ezen völgyig vele jövék: e' tölgy-fa alatt válék-el tőle. Én visszamentem Briansonba ott elvárni leveleit. — Kevés időre ama hír szárnyalt, hogy egy nagy ütközet ment végbe. — Én kétkedni kezdék, hogy Orestanom akkorig oda ért. — Kivántam ugyan becsületének 's nevének szép hírét; de féltettem reám nézve drága életét is. — Levelét nem sokára megkaptam. Telve örömmel gondolám,

hogy vigságomat visszateremti. — De boldog Isten! — ő ezeket írta. — „Ezen napon és órában a' völgyben, azon tölgy-fa alatt lesznek, hol elváltunk. Magam jelenek-meg; te is kedves, csak magad jöjj oda; 's ezért mindenre, mi előtted szent, kérek! mert én még csak te éretted élek!” — Azon levélből semmi mást, csak nyugtalan szeretetét magyaráztam magamnak; mellyen én határtalanul örültem.

(Folytatása következik.)

KÜLÖNFÉLE.

A' pesti második löversenyen, melly junius 4-ikén délutáni 4 órától 7-ig tartott borult hives időben, következő futások történtek. —

I.) Ivadékverseny. (Nem telivér, vagy telivér, 's Angliában született kanca 1833-ki ivadéka; tétel 20 arany, fele bánat; pálya $\frac{3}{4}$ angol mértföld). Jelentetett: Esterházy Mih. gr. Hornpipe-je, a' Hunyady Józ. gr. által nevezett Forfeit, és Nádasdy Tam. gr. által nevezett Manfred. — Hornpipe maga járta körül a' pályát.

II.) Parasztok próbaversenye. Indult 6 ló; célhoz ért 5, mellyek az V-ik szám alatti futásra bocsájtattak.

III.) Pest városi díj (minden lóra; 100 ar. ezüst serlegben; pálya $1\frac{1}{2}$ ang. mfd.). Jelentve volt: Almásy Aloiz gr. Korona nevű kanczája, Bohus J. Jerta-ja, Hunyady J. gr. Weighton-ja, Liechtenstein Al. hg Fanny Horner-ja és Caroline-je, Nádasdy T. gr. May Fly-je és Tamajandryja, Péchy Fer. ménje Privateer után, és Széchenyi Ist. gr. Lionel-je. — Futott 3 ló. Győztes volt Weighton Fanny Horner (2) és Lionel (3) ellen $2' 55''$ alatt.

IV.) A' Széchenyi-billikomért (melly 100 aranyat ér, 's Bécsben Mayerhofer István székesfejevári születésű, most bécsi aranyműves polgár által szokott csinosítással készített, és e' felirással ékesített: „Messze tekints! a' pálya kicsiny; túl rajta nagyobb vár! (Kölcsy.) maga járta körül a' pályát Liechtenstein Al. hg Twatty-ja.

V.) Paraszt verseny. (Mezei gazdák saját lova; első lóé 75, másodiké 25 pengő forint. E' célra volt szánva a' t. Szalbeck Jakab ur által 1840-ig bezárólag évenként ajánlott egy arany is.) Futott 5 ló; első volt $5' 53''$ alatt Sármon János vasadi lakosnak fekete paripája; 2-dik Sponga Márton örkényi gulyásnak peje; 3-dik Reichel János pesti lakosnak lova. Ez utóbbi kapta az egy aranyat.

VI.) Hazafidíj (100 ar. 2 ang. mfd; magyar országi minden kanczára). Jelentetett: Bohus Ján. Jerta-ja, Esterházy Mih. gr. Marchioness-e, Liechtenstein Aloiz hg. Furiosissima-ja, Nádasdy T. gr. May Fly-je Tamajandry-ja, 's Péchy Fer. ménje Privateer után. Indult 3 ló; győzött Furiosissima $4' 7''$ alatt Jerta és Marchioness ellen, mellyek hátra maradtak.

VII.) Elegy-verseny Forray Iván b. (1) és Venkheim Béla b. urak (2) között.

VIII.) Paraszt verseny a' már említett Sármon feketéje és Sponga peje között. A' fekete ismét győzött, 's tulajdonosa a' jelen volt uraktól 5 ezüst forintot nyert ajándékban.

IX. Ivadékverseny. (25 ar. fele bánat; 3 ang. mf. 1833-ki ivadékok, mellyek a' nagy ivadékversenyre voltak aláírva.) Péchy Fer. ménje

(Privateer és Jerta után) egyedül járt körül. Festetics M. gr. és Festetics Ágoston visszavonták lovaikat.

Nézők szép számmal voltak ugyan, de vasárnap levén, ha az időjárat kedvezőbb, ma bizonyosan a' legnépesebb löversényt láthattuk volna. — Estve 9 órakor a' nemzeti casino részvényesei 80 személyre nagy ebédet vagy is inkább vacsorát adtak a' casinónak bálisan kivilágosított nagy teremében, mellynél Széchenyi István volt gazda.

Halált okozó enyelgés. — Milly nagy szerencsétlenséget okozhat egy időtlen enyelgés, következő szomorú történet elégséges bizonytságot nyújthat mindenkinek. — Egy fiatal skót nő mindegyre magasztalá bátorságát, 's valóban több alkalommal be is bizonyítá merészségét. Lovaglás közt rendíthetetlen vala; vadászatkor nem félt sem farkas sem vadkantól; nem irtózkodék a' rablóktul, 's a' kísértetek említése kacajra indítá őt. Zsuzsanna bátor leány volt, 's játszó társait e' tekintetben gyakran megszegyeníté. — Ezek egykor feltevék magukban, hogy rajta boszút álljanak, 's elszántságát különös próbára tegyék. A' történet egy várban adá elő magát Edinburg vidékén. A' kevés nap mulva férjhez menendő Zsuzsanna másnap reggelre várá vőlegényét, ki némelly foglalatosságai miatt tartzkodék a' városban. A' társnők titkon egybegyültek az alatt a' boszúállás tervét bevégezendők. Egyikének testvér bátyja orvostanuló 's egy emberi csontváz birtokában vala, mellyet ő a' nélkül, hogy a' leányok czélját gyanította volna, huga kérésére nekik kölcsön ada. E' csontváz könnyű éji ruhába burkolva minden elővigyázattal a' menyasszony ágyába helyeztetett. Estve igen vidámon történt az elválás. „Jó éjszakát Zsuzsanna!” szöllának a' könnyelműk, 's nevetve távoztak lakjaikba. Más nap reggel ismét öszve jövének. — „No 's tehát mi tevő volt Zsuzsanna? — így kérdezik egymást — lejött-e háló szobájából; kiáltott-e segítségért?” — Azonban még senki sem látá őt a' házban. — „Menjünk a' szoba-ajtajaig, 's tekintsünk-be a' kulcslyukon!” így szöllának most, 's egyikük csakugyan vizsgálódván így szöllott: „Zsuzsanna felvan, de még nincsen felöltözve; hajai fel vannak bomolva — beszél valakivel — most menyasszonyi koszorúját, lepélét, 's minden ékességét veszi kézbe; — a' csontváz egy széken ül — annak fejére teszi a' koszorút, kezét is megcsókolja, 's befedi őt lepellel. — Nagy Isten! mi történt, — ha Zsuzsanna megtébolgott volna.” — Valóban úgy is történt. — A' leányok szobába rohantak, de Zsuzsanna reájok nem ismert többé. — Midőn t.i. az ágyában levő csontvázat megtekinté, olly iszony és retteget fogá-el egész valóját, hogy azonnal elveszté esztét, még pedig örökre.

EMLÉKMONDÁS.

É s z é s s z i v.

Te egyedül értelmes ész	Érzékeny szív, te legfőbb kincs,
Szerencsénket nem teszed,	Nagyobb rossz vagy, mintsem jó,
Sőt még inkább veszünkre léssz,	Ha mindenütt veled ott nincs
Mert több javunk' elveszed.	Az ész úgy, mint kormányzó.

De kiben ész 's szív kezet fog,
Az a' százszor 's többszer boldog!

Minden szép 's jó, a' mi van,
Az övé e' világban.

KISFALUDY SÁNDOR után —

Kínos emlékezet. Nincs nagyobb kín, mint néhai boldog napunkról emlékezni magunk okozta nyomorúságunkban.

GR. SZÉCHENYI I. után S. Karolina.

Pompa-üzés. Ha az embernek pénze van, nem mesterség akkor pompát csapni: pedig hány csap olyan is, kinek nincsen.

KISFALUDY KÁROLY után Udvary.

Nőtelenek 's házások. A' férjfiak házasság előtt aprilisek, utána decemberek; — a' leányok mindannyi majusok, míg leányok, de náluk is csak hamar más idő kavarodik, ha már asszonyokká lettek.

SHAKESPEARE után L.... Amália.

Kérdő rejtvény.

- 1) Mi szokott egyforma nehézségű lenni, akár üres, akár tele van?
- 2) Mellyik országban nyolc több saláta a' szénánál?
- 3) Mi öregebb, a' tehát-e, vagy borjú?

Z — KY ISTVÁN.

Előbbi rejtvény: Sziget.

Kérelem. Folyó félévünk utolsó hónapjába lépven tisztelettel kérettetnek e' lapok minden rendű pártfogóji, hogy azoknak jövő féi esztendei folyamatjára az előfizetést megtenni még e' hónap lefolyása előtt méltóztassanak akár a' cs. k. postahivataloknál akár Pesten a' kiadó intézetben, hogy így mind a' nyomtatandó példányok számát előre tudhassuk, mind az előfizetők folyvást vehessék lapjaikat, mellyeknek jövőre is megmarad szokott díjjok, t. i. finom velin papiroson minden képpel 's mellékvénnyel együtt postán 6 ft. — Budapestén boríték nélkül 5 ft. ezüstben félesztendőre. — A' képek és egyéb mellékvények számát előfizetőink mennyisége fogja ezután is, mint eddig, meghatározni. — A' t. közönségnek különös figyelmébe ajánljuk ama nemzeti öltözetek képtárát, melyet már ezen első félévben megkezdettünk, 's a' t. pártfogók részvételétől segítettve folytatni fogunk. Ezen érdekes képeknek mindenike háromszor annyi költségbe kerül, mint bármily színezetlen kép, 's illyest a' külföldiek közönségesen 1 ezüst forinton árulnak. Midőn tehát mi e' költséges vállalatot folytatjuk, teljesen reméljük, hogy a' honnak e' részben is haladása iránt résztvevő kebellet vi-seltető leányai 's fiai hazafiságosan fogják gyámolítani törekvésünket, 's nagy költségbe kerülő képekkel ékesített díszes folyóiratunknak más hasonlókhöz képeest csekély árát tekintetbe véven, azt további pályáján is hathatós pártfogásukban részesíteni méltóztatnak. — Ez uttal kérettetnek ama t. hazafiak, kik becses küldeményeikkel a' nemzeti öltözetek képtárát szaporítani szivesek voltak, méltóztassanak az eddig kijött képek mindenikéből (mellyek e' célból nagy fél ivre magyar és német alirással nyomatva, 's különös csinossággal vannak festve) a' számukra készített egy-egy tiszteleti példányt e' lapok kiadójától külön alkalom által elviteni.

Szerkezi Róthkreft Gábor, halpiazon alul a' Duna partján, 114. szám alatt.

Nyort. Trattner-Károlyi, uri utza 612.